

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **H. V. B.**, narozený X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2024, č. j. CPR-43435-4/ČJ-2023-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2024, č. j. CPR-43435-4/ČJ-2023-930310-V237, jímž bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 16. 10. 2023, č. j. KRPU-176684-72/ČJ-2022-040026-SV. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území vyjmenovaných států, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území vyjmenovaných států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území vyjmenovaných států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to na 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a vycestování žalobce je tudíž možné.

2. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno následovně: *„Části výroku i odůvodnění ve znění ‚území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace‘ (souhrnně též označované jako ‚území členských států‘) se nahrazují textem ve znění ‚území členských států Evropské unie‘.“*

Žaloba

3. Žalobce namítal, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav o jeho rodinné situaci. Dodal, že v Česku žije s manželkou a třemi dcerami, přičemž nejmladší jsou čtyři roky. Podle žalobce správní orgány blíže nevymezily nejlepší zájem jeho nezletilých dětí. Za relevantní nebyla brána skutečnost, že dcery žalobce žijí celý život v Česku a navštěvují zde základní školu. V napadeném rozhodnutí chybělo porovnání nejlepšího zájmu nezletilých dětí s veřejným zájmem na vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgány nezjistily názor starších dcer žalobce stran zásahu do jejich života spojeného s vycestováním žalobce. Rovněž nebyl v tomto ohledu kontaktován orgán sociálně-právní ochrany dětí.
4. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s nejlepším zájmem nezletilých dětí žalobce dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a je nepřiměřené s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce podotkl, že Úmluva o právech dítěte je přímo aplikovatelná a má přednost před zákonem, k čemuž poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, a ze dne 7. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 2027/17. K povinnosti zohlednit zájem nezletilých dětí v posuzovaném případě poukázal na závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2024, 10 Azs 311/2023-44, a ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52. Žalobce s odkazem na uvedenou judikaturu zdůraznil, že správní orgány při posuzování nejlepšího zájmu dítěte nemohou vycházet pouze z informací, které o dětech tvrdí jejich rodiče, ale jsou povinny samy aktivně zjišťovat okolnosti života nezletilých dětí. Žalobce nesouhlasil se závěrem naznačujícím možnost nezletilých dětí vycestovat z území Česka společně s otcem, aniž by správní orgány zohlednily případný dopad na vzdělání dvou školou povinných dcer žalobce. Podle žalobce by zanedbání školní docházky bylo ze strany jejich rodičů vážným porušením rodičovské odpovědnosti. Dodal, že nebylo zohledněno, že jeho dcery by opouštěly zemi, v níž se narodily a v níž prožily celý svůj dosavadní život. Správní orgány ve svých rozhodnutích rovněž nezohlednily možný dopad vycestování žalobce do života jeho nezletilých dcer, pokud by dcery zůstaly na území Česka s matkou. Žalobce konstatoval, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav, nevymezily nejlepší zájem dítěte a neporovnaly jej s konkurujícím veřejným zájmem, pročež je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné.
5. Žalobce nesouhlasil se závěry, že se nepokusil o legalizaci svého pobytu v Česku, neboť se o to opakovaně pokoušel prostřednictvím podání žádosti o upuštění od osobního podání dle Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Tuto žádost žalobce podal v době pandemie koronaviru, přičemž žádost byla zamítnuta. Následně však Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 27. 9. 2023, č. j. 15 A 28/2021-76, zamítavé rozhodnutí o žádosti zrušil s tím, že v případě žalobce důvody pro upuštění od osobního podání dány byly (faktická nedostupnost zastupitelského úřadu v Hanoji pro omezení spojená s pandemií). Žalobce s odkazem na uvedený rozsudek rovněž odůvodnil své setrvání v Česku v období po začátku pandemie v březnu 2020, jelikož jeho vycestování nebylo v dané době vůbec možné. Žalobce s ohledem na výše uvedený rozsudek sdělil, že pokud by Ministerstvo zahraničních věcí rozhodlo v jeho věci na podzim roku 2021 správně, mohl podat žádost o pobytové oprávnění z území Česka, o níž by se pravděpodobně rozhodlo v zákonné lhůtě 270 dnů a již v létě roku 2022 by žalobce disponoval platným pobytovým oprávněním a k zahájení řízení o správním vyhoštění by nedošlo. Žalobce dodal, že orgány veřejné moci se nemohou dovolávat nezákonnosti způsobené jiným orgánem veřejné moci, jak učinil žalovaný, neboť stále se jedná o výkon veřejné moci jednoho svrchovaného státu. Žalobce se v řízení o upuštění od osobního podání domáhal podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, což je pobytové oprávnění, na jehož vydání je právní nárok, a tudíž nebýt nezákonného postupu Ministerstva zahraničních věcí mohla být pobytová situace žalobce již dávno vyřešena. Stran předchozího nelegálního pobytu žalobce rovněž argumentoval komplikacemi spojenými se získáním termínu pro podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji, k nimž docházelo v důsledku organizované trestné činnosti. Žalobce se tedy v minulosti obával vycestování do země původu, jelikož nebylo jisté, zda by se mu podařilo jakoukoli žádost o pobytové oprávnění podat. S uvedenou odvolací námitkou se žalovaný nevypořádal.

6. Žalobce nesouhlasil s přiměřeností uloženého správního vyhoštění odůvodněného jeho pobytovou minulostí. Žalobce zrekapituloval svoji pobytovou minulost tak, že v roce 2015 bylo řízení o jeho správním vyhoštění zastaveno pro nepřiměřenost. Následně mu bylo uloženo správní vyhoštění, které však bylo zrušeno Krajským soudem v Ústí nad Labem v roce 2017. Podle žalobce se jeho rodinná situace od této doby nezměnila, jeho rodinný život na území se prohloubil, neboť se mu narodila třetí dcera. Pokud již před několika lety bylo uloženo správní vyhoštění nepřiměřené, tím spíše jej lze hodnotit jako nepřiměřené nyní. Žalobce odmítal poukazování na dřívější žádost o povolení k přechodnému pobytu, která byla posouzena jako účelová, neboť se jedná o 12 let starou záležitost, která nevypovídá nic o jeho současné situaci ani o případných dopadech rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a do života jeho rodiny. Zdůraznil, že správní vyhoštění není trestem za protiprávní jednání, nýbrž se jedná o správní opatření, které musí být především přiměřené okolnostem posuzované věci. V posuzovaném případě však žalobce napadené rozhodnutí vnímá jako trest za jeho předcházející protiprávní činnost, nikoliv jako správní opatření.
7. Dále žalobce poukázal na negativní dopad napadeného rozhodnutí do finanční sféry jeho rodiny. Rodina žalobce si vzala úvěr na zajištění vlastního bydlení, který je nyní splácen z výdělku manželky žalobce, která je schopna splácet úvěr především s ohledem na pomoc žalobce, který obstarává rodinnou domácnost a manželka žalobce pracuje až 6 dní v týdnu. Dle žalobce nebylo hodnoceno, jak by tato situace mohla dopadnout na jeho nezletilé děti a manželku. Výpadek příjmů a finanční újmu považoval za zásah do soukromého a rodinného života, k čemuž poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Azs 248/2023-24.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Dále uvedla, že žalobce v žalobě namítá toliko nepřiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na nejlepší zájem jeho nezletilých dětí. Touto otázkou se v minulosti opakovaně zabíraly správní orgány a soudy, přičemž žalobce předchozí rozsudky soudů nerespektoval, přestože mu umožňovaly nejmírnější možné řešení jeho soukromé a rodinné situace. Žalobce však svoji soukromou a rodinnou situaci úmyslně komplikoval. Žalovaná konstatovala, že se náležitě zabírala všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo.

Jednání soudu

9. Při jednání konaném dne 8. 4. 2024 právní zástupce žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 311/2023-44, který se sice netýkal správního vyhoštění, ale povinnosti opustit území členských států EU, nicméně i tak lze jeho závěry na posuzovanou věc aplikovat; daná věc se týkala cizince, který v minulosti uzavřel manželství za účelem získání pobytového oprávnění a již dříve mu bylo zrušeno pobytové oprávnění, a přesto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů zrušil. Poznamenal, že situace žalobce je oproti situace řešené ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu obrácená, neboť žalobci bylo uložena správní vyhoštění. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 292/2023-53, který se týkal zrušení pobytového oprávnění cizince a v němž bylo uvedeno, že je třeba upřednostnit nejlepší zájem. V obou uvedených rozsudcích Nejvyššího správního soudu byla zmíněna povinnost správních orgánů opatřit si stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí a provést citlivě vedený výslech nezletilých dětí. Zdůraznil, že žalovaná bagatelizuje skutečnost, že žalobce byl úspěšný se žalobou proti rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí týkající se prominutí osobního podání žádosti, které zdejší soud zrušil s tím, že mu osobní podání žádosti mělo být umožněno. Tato okolnost tak výrazně snižuje protiprávnost chování žalobce. Zdůraznil, že od posledního rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU nedošlo k žádné významné okolnosti, aby mu bylo uloženo správní vyhoštění.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
11. Žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neprovedla porovnání nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce s konkurujícím veřejným zájmem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nepřezkoumatelnost spatřoval žalobce rovněž v nevypořádání odvolací námitky stran řešení legálnosti pobytu žalobce v minulosti.

13. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvážila a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
14. Soud konstatuje, že porovnání nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce s konkurujícím veřejným zájmem na dodržování právního řádu a umožnění pobytu na území ČR pouze cizincům respektujícím tuzemský právní řád žalovaná provedla zejména na stranách 16 až 18 napadeného rozhodnutí. Na straně 17 a 18 napadeného rozhodnutí je výslovně uvedeno následující: *„Nejlepší zájem dítěte je tedy kritériem podstatným, nikoli však rozhodujícím, neboť může být převážen konkurujícím zájmem, který může být stejně významný či dokonce významnější. V nyní posuzované věci je nejlepší zájem nezletilých dětí cizince bezpochyby důležitým kritériem pro závěry v oblasti přiměřenosti rozhodnutí, tento zájem však současně konkuruje legitimnímu zájmu státu na tom, aby byl ve všech oblastech života dodržován zdejší právní řád a aby byla respektována rozhodnutí jednotlivých úřadů, institucí a soudů, neboť jen tak je možné zachovat veřejný pořádek v občanské společnosti. V imigračních případech navíc přistupuje oprávněný požadavek státu, aby se zde zdržovali pouze cizinci s platným pobytovým oprávněním, cizinci respektující ČR jako autoritu a dodržující veškerá pravidla pro pobyt na území cizího státu. Výše již bylo opakovaně uvedeno, že cizinec z důvodu svého neoprávněného pobytu na území ČR čelil mnoha rozhodnutím, jimiž byl jeho pobyt na území ČR ukončen, a že žádné z těchto rozhodnutí nerespektoval, ačkoli v té době by výkonem rozhodnutí byl způsoben pouze minimální zásah do sféry jeho soukromého a rodinného života. Cizinec naopak dlouhodobě a systematicky maří veškeré snahy státu o dosažení právního stavu, komplikuje je a dovolává se své nepostizitelnosti s odkazem na nejlepší zájem jeho nezletilých dětí. Sám cizinec však je tím, kdo svým přístupem k respektování práva hostitelské země, které doslova znevažuje, porušuje zájmy svých nezletilých dětí, když je používá jako štít vůči státní moci a současně tak narušuje jejich vnímání potřeby dodržování pravidel. S ohledem na specifické okolnosti projednávaného případu tedy nad nejlepším zájmem nezletilých dětí cizince zcela jednoznačně převažuje legitimní zájem státu na sjednání nápravy cizincem způsobeného a dlouhodobě udržovaného protiprávního stavu prostřednictvím rozhodnutí o správním vyhoštění.“* (důraz doplněn soudem). Z uvedeného je dle soud zjevné, že žalovaná v jejím rozhodnutí porovnála nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce s veřejným zájmem, přičemž jasně, zřetelně a srozumitelně uvedla, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že s ohledem na specifické okolnosti posuzované věci převažuje veřejný zájem na správním vyhoštění žalobce nad nejlepším zájmem jeho dcer.

15. Soud dále konstatuje, že v rámci hodnocení přiměřenosti žalovaná věnovala značnou část napadeného rozhodnutí rekapitulaci pobytové historie žalobce. V rámci tohoto hodnocení žalovaná k odvolací námitce stran řešení legálnosti pobytu žalobce v minulosti především na straně 17 uvedla, že žalobce na území pobývá od roku 2010 bez řádného pobytového titulu. Pro posouzení přiměřenosti tedy bylo klíčové, že žalobce k založení a rozšiřování rodiny přistoupil v době pobytové nejistoty (chybějící pobytový titul, nepříznivá správní a soudní pobytová rozhodnutí, neúspěšné pokusy o legalizaci pobytu). Žalovaná dále na straně 14 rozhodnutí uvedla následující: *„Cizinci jistě nelze upřít snahu o legalizaci pobytu na území ČR prostřednictvím žádosti o dlouhodobý pobyt na území ČR, kterou spojil se žádostí o upuštění od osobního podání žádosti, nutno však současně uvést, že v případě neúspěchu je namíste přijaté závěry akceptovat. Nelze přehlédnout, že opakované žádosti o totéž v cizinci neustále budují pouze klamnou naději, že jeho pobyt na území ČR se nějakým způsobem vyřeší ke spokojenosti jeho i celé jeho rodiny, přičemž problémem na straně cizince zřejmě bude jeho přehnaná důvěra v moc zvoleného advokáta - vždyť sám cizinec do protokolu uvedl, že předchozí rozhodnutí nerespektoval jen proto, že se domluvil se svým právním zástupcem, že kancelář učiní nějaký úkon (žádost o pobyt přes zastupitelský úřad), který mu umožní v ČR zůstat.“* Z uvedeného tedy implicitně vyplývá, že se žalovaná vypořádala i s odvolacími námitkami týkajícími se nemožnosti podání pobytových žádostí s ohledem na omezující opatření v době pandemie COVID-19 a omezení v možnosti podat žádost na zastupitelském úřadu v Hanoji prostřednictvím zmanipulovaného pořadového systému, když poukázala na to, že žalobce nikdy neměl v úmyslu opustit území ČR a podat žádost na zastupitelském úřadu, neboť se spoléhal toliko na to, že se jeho pobytová situace vyřeší, aniž by musel vycestovat z ČR. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti tudíž napadené rozhodnutí dle hodnocení soudu netrpí.
16. Žalobce spíše než s absencí úvah žalované ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jejími vlastními závěry, což však samo o sobě též svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomu je příležitým připomenout i fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49). Možno připomenout i závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, že *„nepřezkoumatelnost však nelze fakticky zaměňovat za subjektivně pociťovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozsudku, resp. za nespokojenost s výsledkem řízení“*.
17. Žalobce dále namítal, že v posuzované věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav o jeho rodinné situaci. Uvedl, že správní orgány měly povinnost zjišťovat skutkový stav stran nejlepšího zájmu dětí i nad rámec tvrzení žalobce, přičemž měly vyslechnout dvě starší dcery žalobce a obrátit se na orgán sociálně-právní ochrany dětí. K tomuto soud uvádí, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn s ohledem na předmět řízení, neboť ve správním řízení bylo rozhodováno především o správním vyhoštění žalobce. Nejlepší zájem žalobcových dětí byl v rámci uvedeného řízení hodnocen sekundárně ve vztahu k hlavnímu předmětu řízení, čemuž odpovídal i rozsah skutkových zjištění. V řízení bylo zjištěno, že s dcerami žalobce žije v Česku i jejich matka, a tudíž v případě vycestování žalobce z ČR nehrozí, že by děti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce zůstaly v Česku bez pečující osoby, nebo že by byly nuceny opustit území společně s žalobcem. Zároveň nebyla rodinná situace žalobce a jeho rodiny správními orgány zpochybněna, správním orgánům navíc rodinná situace byla známa již z předešlých správních řízení. Správní orgány tak ve vztahu k nezletilým dětem žalobce vycházely z výpovědi žalobce a jeho manželky, přičemž platí, že základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je právě výslech cizince a druhého rodiče nezletilých dětí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 343/2019-37, body 26 až 28; a ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25, bod 22). Nadto ve správním spise jsou založena vyjádření školy, kterou navštěvují starší dcery žalobce, z nichž též plyne, že starší dcery žalobce řádně plní povinnou školní docházku, žalobce navštěvuje třídní schůzky, je v kontaktu s třídními učitelkami dcer, doprovází děti na školní akce a omlouvá jejich absenci, přičemž nejstarší dcera chodí do školy i ze školy sama; dále je ze zprávy dětského lékaře dcer žalobce zřejmé, že dcery jsou řádně očkované, komunikace s rodiči je bezproblémová a že žalobce dívky k vyšetření doprovází.

18. S ohledem na výše uvedené zjištěné skutečnosti, které soud shledává za dostatečné pro posouzení rodinné situace žalobce pro rozhodnutí správních orgánů, tak správní orgány nemusely provádět výslech nezletilých dcer žalobce, ani se na jejich situaci dotazovat orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Soud podotýká, že žalobce správně upozornil na skutečnost, že správní orgány jsou povinny v řízení zahájeném z moci úřední (o správním vyhoštění) zjišťovat náležitě skutkový stav z vlastní iniciativy, a to i ve vztahu k okolnostem svědčícím ve prospěch toho, komu má být povinnost uložena i jeho dětem. K tomu soud uvádí, že žalobce měl ve správním řízení dostatek možností, aby uvedl skutečnosti svědčící v jeho prospěch a ve prospěch jeho dětí, přičemž takové skutečnosti mohl uvést i v řízení před soudem. To žalobce učinil a řádně popsal, zejména při jeho výpovědích ve správním řízení, jeho rodinnou situaci, přičemž jeho rodinné poměry plynou též z výsledku jeho manželky. Rovněž i z dalších listin (zprávy základní školy, zpráva dětského lékaře) lze zjistit podstatné informace o nezletilých dcerách žalobce a jejich vztahu k žalobci. Za důležitý v této souvislosti soud shledává fakt, že žalobce o svém soukromém či rodinném životě nad rámec již dříve rekapitulovaného v průběhu správního řízení, jakož i řízení soudního, nic dalšího neuvedl. S těmito skutečnostmi tedy správní orgány ve svých rozhodnutích pracovaly, resp. tyto byly seznatelně hodnoceny. Žádné další konkrétní skutečnosti (ať už ve prospěch, či neprospěch žalobce), které by byly pro daný případ relevantní, nevyplynuly jak z tvrzení žalobce, tak ani z obsahu správního spisu. Správními orgány zjištěný skutkový stav proto soud shledal dostatečným pro vydání jejich rozhodnutí.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.“
20. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
21. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

22. Soud stejně jako správní orgány považuje za nutné rekapitulovat pobytovou minulost žalobce na území ČR. Žalobci bylo již rozhodnutím Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátem cizinecké policie Rumburk, skupinou povolování pobytu Děčín, ze dne 19. 6. 2009, č. j. CPUL-01880-14/CI-2009-044064, uloženo správní vyhoštění. Žaloba žalobce proti rozhodnutí správních orgánů o správním vyhoštění byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 8 Ca 256/2009, a kasační stížnost proti uvedenému rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60. Soud poznamenává, že toto rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy žalobce v ČR ještě neměl manželku ani děti. Zmíněné rozhodnutí o správním vyhoštění se přitom týkalo pouze území ČR a jen z území ČR měl žalobce povinnost vycestovat.
23. Žalobce poté nerespektoval výjezdní příkaz GA0118038 s platností od 4. 12. 2013 do 2. 1. 2014 a na území ČR nadále setrval bez víza či platného oprávnění k pobytu, ač k takovému pobytu nebyl oprávněn. Z uvedeného důvodu také bylo se žalobcem vedeno řízení o správním vyhoštění, které však bylo po proběhlých soudních řízeních, v nichž byla shledána nepřiměřenost vydaného správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, usnesením Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 27. 10. 2015, č.j. KRPA-7482-93/ČJ-2014-000022, zastaveno a byl žalobci udělen výjezdní příkaz výjezdní příkaz GA0220388.
24. Ani tento výjezdní příkaz (GA0220388) žalobce nerespektoval, nevystoval a na území ČR znovu pobýval neoprávněně bez víza či platného oprávnění k pobytu (v období od 6. 12. 2015 do 10. 12. 2015 - v uvedené době žalobce nedisponoval žádným oprávněním k pobytu). Z uvedeného důvodu bylo dne 30. 6. 2016 vydáno rozhodnutí č. j. KRPU-264127-55/ČJ-2015-040026-SV, o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 téhož zákona. Podané odvolání bylo žalovanou rozhodnutím ze dne 18. 1. 2017, č. j. CPR-21676-3/ČJ-2016-930310-V237, zamítnuto, nicméně rozsudkem ze dne 8. 3. 2017, č. j. 78 A 3/2017-44, zdejší soud obě rozhodnutí správních orgánů zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, neboť žalobci nemělo být rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydáno, neboť plně postačovalo, aby v daném případě bylo vydáno opatření k jeho vycestování z ČR. Následně správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. KRPU-264127-84/ČJ-2015-040026, kterým žalobci dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložil povinnost opustit území ČR. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. 7. 2018, č. j. 78 A 13/2018-35, byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-25233-4/ČJ-2017-930310-V237, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 8. 2017, č. j. KRPU-264127-84/ČJ-2015-040026, jímž byla žalobci podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území ČR. Následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, zamítl kasační stížnost žalobce proti rozsudku zdejšího soudu č. j. 78 A 13/2018-35.
25. Ani na základě rozhodnutí č. j. KRPU-264127-84/ČJ-2015-040026 žalobce z území ČR nevystoval a dne 27. 1. 2019 mu skončila platnost výjezdního příkazu GA0235317, který byl žalobci (s dobou platnosti v délce 60 dnů) udělen poté, co byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 296/2018-35 zamítnuta jeho kasační stížnost. Žalobce tedy na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území ČR znovu pobýval neoprávněně bez víza či jiného oprávnění k pobytu (v období od 28. 1. 2019 do 29. 1. 2019).

26. Rozhodnutím žalované ze dne 9. 7. 2021, č. j. CPR-15426-3/ČJ-2021-930310-V237, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 3. 2021, č. j. KRPU-30800-81/ČJ-2019-040026, kterým správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložil žalobci povinnost opustit území členských států EU, přičemž dle § 50a odst. 3 téhož zákona bylo deklarováno, že doba k opuštění území členských států EU do země státního občanství žalobce nebo do třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, se stanovuje do 60 dnů ode nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobu proti posledně specifikovanému rozhodnutí žalované zdejší soud rozsudkem ze dne 15. 12. 2021, č. j. 54 A 5/2021-63, zamítl, přičemž navazující kasační stížnost žalobce pak byla Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 27. 6. 2022, č. j. 4 Azs 16/2022-60, odmítnuta pro nepřijatelnost.
27. V dané věci je z výše uvedené rekapitulace pobytové historie žalobce a rozhodnutí správních orgánů a správních soudů ve věcech žalobce nepochybné, že byly v jeho případě splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce opakovaně porušoval právní předpisy ČR na úseku pobytu cizinců. Tuto skutečnost žalobce ostatně v žalobě ani žádnými žalobními námitkami nezpochybňoval. Soud též stručně konstatuje, protože žalobce žádnými žalobními námitkami nezpochybňoval ani délku uloženého zákazu vstupu na území členských států EU v trvání jednoho roku, že délka zákazu vstupu na území členských států EU není zjevně nepřiměřená, neboť dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců lze uložit zákaz vstupu na území členských států EU až na pět let.
28. Soud se poté zabýval stěžejními námitkami žalobce o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na nejlepší zájem jeho nezletilých dcer, ohrožení plnění školní docházky jeho nezletilých dcer a ohrožení schopnosti splácet úvěr na bydlení, který si vzala manželka žalobce.
29. Zákon o pobytu cizinců v § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle soudní praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45) nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura pak jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
30. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že: „*v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“

31. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
32. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
33. Ani samotná skutečnost, že má cizinec na území ČR nezletilé děti, neznamená, že by nebylo možné mu uložit správní vyhoštění. Hledisko nejlepšího (nejvlastnějšího) zájmu nezletilých dětí má důležitý procesní význam a správní orgány a soudy musejí věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem; a tuto úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, body 39 až 42 a judikatura ESLP tam citovaná; obdobně též rozsudek ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28). Jinak řečeno, zájem nezletilých dětí je sice důležitý pro úvahu o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k rodinnému životu rodiče-cizince; kritérium nejlepšího zájmu dítěte je však jen jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, publ. pod č. 4034/2020 Sb. NSS, bod 29). Účelem řízení v pobytových či azylových věcech, týkají-li se rodiče, totiž není přímo upravit práva nebo povinnosti jeho nezletilého dítěte. Hledisko nejlepšího zájmu tedy není rozhodujícím či zásadním kritériem; přesto je ale jedním z vícera významných kritérií (nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, body 52 a 53).

34. Je-li ve věci zjištěna závažnost zásahu do cizincova rodinného života a vymezen zájem jeho nezletilých dětí (který se nemusí shodovat s cizincovým zájmem), je potřeba pojmenovat konkurující veřejný zájem. Teprve poté je možné je vzájemně poměřit. Je přitom možné, že uložení správního vyhoštění cizinci, který v ČR pobývá neoprávněně, bude ve veřejném zájmu na udržování pořádku v ČR skrze určování podmínek pobytu cizinců (po jejichž porušení přichází negativní následek).
35. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území ČR z pohledu shora uvedených kritérií, poměřil jej s veřejným zájmem ČR na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území, který žalobce porušil svým dlouhodobým pobytem na území ČR bez řádného pobytového oprávnění a opakovaným nerespektováním uložených správních opatření, a konstatuje následující skutečnosti.
36. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce je ženatý a má tři nezletilé děti, o které žalobce pečuje, přičemž celá rodina žije ve společné domácnosti. Manželka žalobce podniká a zajišťuje tím finanční prostředky pro rodinu. Dvě starší dcery žalobce navštěvují základní školu. Žalobce a manželka si vzali hypoteční úvěr na pořízení bydlení. Tyto skutečnosti správní orgány řádně zjistily a nijak tyto rodinné a ekonomické vazby žalobce na území ČR nezpochybnily. Soud dodává, že výše uvedené okolnosti o soukromém a rodinném životě jsou soudu známy i z úřední činnosti, kdy rozhodoval ve věci žalobci o povinnosti opustit území ČR v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 54 A 5/2021. Za této situace, kdy byly řádně zjištěny všechny podstatné skutečnosti, nebylo třeba vyslýchat starší dcery žalobce ani kontaktovat orgán sociálně-právní ochrany dětí, jak už ostatně soud popsal dříve.
37. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění je přísnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR než rozhodnutí o povinnosti opustit území. Na rozdíl od povinnosti opustit území členských států EU je u správního vyhoštění totiž stanoveno negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na zákaz opětovného vstupu na území ČR, resp. členských států EU, po určité období zcela jistě intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, však automaticky nemůže znamenat, že by správní vyhoštění za všech okolností představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování žalobce mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život.
38. V případě žalobce je nutno konstatovat, že ten sice na území ČR pobývá dlouhodobě (do ČR přicestoval v roce 2005), avšak již od roku 2010 nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, za což byl také v minulosti opakovaně sankcionován. Pobytová situace žalobce tudíž začala být nejistá v roce 2010, kdy přestal být na území ČR držitelem pobytového titulu. Nejstarší z jeho dětí se pak narodilo až v roce 2012, prostřední v roce 2014 a nejmladší v roce 2020. Je tudíž zřejmé, že žalobce přistoupil k založení rodiny v době, kdy byla jeho pobytová situace přinejmenším značně nejistá, a to nejen s ohledem na chybějící pobytový titul, ale i s ohledem na řadu správních a soudních rozhodnutí, jež byla vydána po roku 2010 a jež nebyla z pohledu pobytového statusu žalobce příznivá. S narůstající nejistotou své pobytové situace však žalobce přistupoval k dalšímu a dalšímu rozšiřování rodiny, naposledy se žalobci narodila nejmladší dcera. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce se svůj pobyt, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 296/2018-35, v minulosti snažil různými, i zjevně účelovými (žalobce žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v době, kdy již měl vztah se svou manželkou) způsoby Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

legalizovat, avšak bezúspěšně. Soud proto uzavírá, že žalobce má na území ČR rodinu (manželku a tři nezletilé dcery), tu si však založil již s vědomím svého protiprávního pobytu, a musel tak dopředu počítat s tím, že bude nucen si svůj pobyt na území ČR zlegalizovat. Soud též zdůrazňuje, že u žalobce je vazba na ČR v porovnání s jeho rodinnými příslušníky – manželkou a nezletilými dětmi – velmi oslabována právě skutečností, že převážnou většinu času žil na území ČR bez jakéhokoliv pobytového oprávnění a s vědomím, že jeho imigrační status byl po celou dobu přinejmenším nejistý.

39. Soud rovněž poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20, v němž se Ústavní soud na půdorysu rozhodování správních orgánů a správních soudů o žádosti žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zabýval situací žalobce a které jsou přiměřeně použitelné i v projednávané věci. Ústavní soud v tomto usnesení konstatoval, že „[n]ezletilé děti stěžovatele mohou po nezbytnou dobu, kdy bude stěžovatel muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Místo toho, aby stěžovatel závěry správních soudů reflektoval a pokusil se o legalizaci svého pobytu v době, kdy mu to rodinná situace umožňovala (mj. s ohledem na to, že dvě starší děti stěžovatele v mezidobí zahájily povinnou školní docházku), se rozhodl v průběhu řízení o kasační stížnosti znovu rozšířit svou rodinu o dalšího člena a znovu tím postavit české orgány před fait accompli (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, cit. výše, § 108 a 114). Tento postup Ústavní soud nemůže akceptovat. Ztotožňuje se proto s názorem správních úřadů a správních soudů, že stěžovateli mělo být od počátku jasné, že za daných okolností není jisté, zda a případně za jakých podmínek bude moci realizovat své právo na rodinný život právě na území České republiky.“
40. Soud dále v posuzované věci zdůrazňuje, že v případě žalobce není správní vyhoštění prvním opatřením, které bylo žalobci uloženo z důvodu jeho pobytu na území ČR bez řádného povolení k pobytu. Tato skutečnost hraje při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, které je předmětem tohoto soudního řízení, zásadní roli. Pokud by v posuzované věci šlo o první správní opatření k vycestování žalobce, kterým by bylo správní vyhoštění, mohl by soud otázku přiměřenosti posuzovat obdobným způsobem jako v rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 78 A 3/2017-44, kterým byla řešena žalobcová žaloba vůči rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud tehdy daným rozsudkem žalobě vyhověl, rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2017, č. j. CPR-21676-3/ČJ-2016-930310-V237, i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 6. 2016, č. j. KRPU-264127-55/ČJ-2015-040026-SV, zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že správní vyhoštění nemělo být žalobci vůbec ukládáno, když plně postačovalo, aby v případě žalobce bylo správními orgány vydáno opatření k jeho vycestování z ČR.
41. Nicméně nynější skutkový stav se od věci projednávané u zdejšího soudu pod sp. zn. 78 A 3/2017 výrazně odlišuje. Žalobci totiž byla po vydání rozsudku zdejšího soudu č. j. 78 A 3/2017-44 rozhodnutími správních orgánů uložena povinnost vycestovat z území členských států EU, a to v roce 2018 a v roce 2021. Žalobce přitom tato podstatně mírnější správní opatření oproti správnímu vyhoštění sloužící k jeho vycestování a možné legalizaci jeho pobytu nerespektoval a místo toho setrval na území ČR. Je tak zjevné, že mírnější opatření v podobě povinnosti opustit území členských států EU u žalobce nevedlo k jeho splnění a tato opatření se u žalobce zjevně minula účinkem. Žalobce tak opakovaně nerespektuje povinnosti stanovené mu správními opatřeními a povinnosti stanovené mu zákonem o pobytu cizinců. Za výše popsané pobytové minulosti žalobce a jeho zjevné ignorace uložených povinností směřujících k jeho vycestování z území členských států EU si soud neumí představit, jaké jiné opatření než správní vyhoštění by žalobci mělo být uloženo,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jestliže jiná mírnější opatření v jeho případě nebyla účinná a žalobce odmítá dobrovolně opustit území ČR.

42. Pokud jde o nejlepší zájem dítěte, můžeme v tomto ohledu hovořit o zájmu dětí žalobce žít se svým otcem, a vyrůstat tak v úplné rodině. Tento zájem je však do značné míry narušován opakovaným nelegálním pobytem a nerespektováním dříve uložených opatření, která měla sloužit k vycestování žalobce a vyřízení jeho pobytového oprávnění na území ČR, aby mohl žít v ČR se svou rodinou; od těchto skutečností nelze při posuzování nejlepšího zájmu nezletilých dětí odhlížet. Soud podotýká, že děti žalobce nejsou závislé výlučně na jeho péči a ani nevyžadují speciální či výjimečnou péči či přístup (dcery žalobce jsou zdravé). O děti se může starat především žalobcova manželka, která také hradí veškeré náklady celé rodiny. Manželka žalobce ve správním řízení výslovně uvedla, že veškeré náklady rodiny (včetně úhrady splátek hypotéky a nákladů na bydlení) hradí z příjmů plynoucích z její živnosti, neboť provozuje provozovnu s manikúrou a pedikúrou. Sám žalobce je nezaměstnaný. Fakticky tedy nezletilé děti nejsou na žalobci zcela závislé. Pokud jde o hloubku emočního vztahu dětí k žalobci, nemíní soud v tomto ohledu jejich vzájemné vztahy jakkoli zlehčovat.
43. Je zřejmé, že v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění jistě budou muset všichni členové rodiny žalobce na omezenou dobu pozměnit dosud zažitý každodenní způsob života spojený s přerozdělením úloh každého z nich, tato skutečnost však není natolik zásadní, aby mohla být považována za nepřekonatelnou překážku pro jejich budoucí společné soužití, které potom může být realizováno v souladu s právním řádem ČR jako hostitelské země. Soud dodává, že v případě dočasného odloučení jednoho z rodičů musí rodina (jedno zda sama nebo za pomoci příbuzenstva či známých) rodinný život přeuspořádat tak, aby taková dočasná změna na děti dopadala co nejmenší měrou. Soud podotýká, že z obsahu správního spisu též plyne, že rodina žalobce v době on-line výuky již využívala služeb chůvy (srov. Zprávu základní školy ze dne 7. 11. 2022). Po dobu nepřítomnosti žalobce na území ČR tak rodina žalobce může využít stejně jako v minulosti též služeb chůvy. Soud dále poznamenává, že i nezanedbatelné množství nezletilých dětí českých občanů je vystaveno tomu, že žijí pouze s jedním rodičem (samoživitelem) a i takové rodiny se s tímto nepříznivým faktem musí vypořádat. Soužití nezletilých dětí toliko s jedním rodičem tak v dnešní společnosti není něco, co by bylo zcela neobvyklým jevem, se kterým se nelze vyrovnat. Soud též zdůrazňuje, že Úmluva o právech dítěte v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě; naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty (srov. čl. 9 odst. 4 či čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte).
44. Nezletilé děti žalobce mohou po nezbytnou dobu, kdy bude žalobce muset v důsledku správního vyhoštění vycestovat z území členských států EU a vyřídit si potřebné pobytové oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Vzhledem k již dlouhodobé konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojovanou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nijak trvalé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě žalobce, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit. Není tak pravdou, že by dcery žalobce musely vycestovat z území ČR do Vietnamu, a opustit tak zemi, v níž se narodily a v níž prožily celý svůj dosavadní život, či že by musely ukončit vzdělávání na území ČR, jak tvrdil žalobce v žalobě.
45. Soud zdůrazňuje, že ani po dobu, kdy dle rozhodnutí o správním vyhoštění nelze žalobci umožnit vstup na území, není dle § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobci zcela zapovězen vstup na území ČR, neboť podle tohoto ustanovení policie cizinci udělí vízum Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebo povolí vstup na území, jestliže důsledkem neudělení víza nebo nepovolení vstupu by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalobce má tudíž možnost dle tohoto ustanovení požádat o vízum za účelem návštěvy rodiny na území ČR, čímž lze zmírnit dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce.

46. Pokud jde o splátky hypotéky na byt ve společném jmění žalobce a jeho manželky, ty může i nadále ze svých příjmů hradit manželka žalobce. Ani v tomto ohledu nelze shledat nepřiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, jestliže splátky hypotéky bude stejně jako dnes platit pouze žalobcova manželka.
47. Pokud jde o protichůdný zájem, tj. zájem státu na správním vyhoštění žalobce, soud zdůrazňuje, že pobyt na území ČR není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo. O to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v ČR platí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017-57). Pakliže cizinec dlouhodobě pobývá na území státu bez řádného oprávnění k pobytu, opakovaně se dopouští porušování stanovených povinností a opakovaně ani v rámci výjezdního příkazu zcela vědomě neopustí ČR, přestože již dále nedisponuje žádným pobytovým oprávněním ani vízem, který by jej k dalšímu pobytu na území opravňoval, lze skutečně dojít k závěru o nedostatečném respektu k českým právním předpisům. V případě žalobce je přitom evidentní, že vědomě území státu v době platnosti výjezdního příkazu opakovaně neopustil. S ohledem na výše popsany dlouhodobý charakter porušování povinností žalobce je pak v takovém případě v zájmu ČR jeho správní vyhoštění.
48. Soud proto s ohledem na již uvedené uzavírá, že v daném případě převážil zájem na správním vyhoštění žalobce nad zájmem na zachování jeho soukromého a rodinného života, přičemž zásah do soukromého a rodinného života žalobce nebude s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřený. Žalobce je mladý dospělý muž, přičemž v průběhu správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti svědčící o nemožnosti jeho přesunu do domovské země. Dopady rozhodnutí na dcery žalobce se nijak nevymykají tomu, co lze v podobných případech s ohledem na předchozí dlouhodobý a opakovaný pobyt žalobce na území státu bez řádného oprávnění k pobytu a opakované porušování stanovených povinností očekávat. Péči o dcery může zajišťovat jejich matka a dle obsahu spisu nemají dcery žádné zvláštní potřeby, které by vyžadovaly ze strany žalobce zcela mimořádnou péči. Soud dodává, že rozhodnutí o povinnosti vycestovat ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců, tj. o povinnosti opustit území, je určitou formou administrativního opatření mírnějšího, než je rozhodnutí o správním vyhoštění. K vydání tohoto rozhodnutí je však důvod tehdy, byl-li by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince [srov. také § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců]. Jelikož v případě žalobce nepřiměřený zásah shledán nebyl se zřetelem k již všem výše popsaným důvodům, nebyl rovněž žádný smysluplný důvod nahrazovat rozhodnutí o správním vyhoštění rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců, které by žalobce stejně jako opakovaně v minulosti nerespektoval.
49. Jelikož dopady do soukromého a rodinného života v důsledku správního vyhoštění nelze vyhodnotit jako nepřiměřené, neshledal soud rozhodnutí správních orgánů za rozporná s čl. 32 Listiny základní práv a svobod, čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani s čl. 5 odst. 5 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny.

50. Soud proto shrnuje, že v případě správního vyhoštění žalobce do země původu dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho rodinného a soukromého života, půjde však z hlediska jeho dlouhodobého nerespektování povinností cizince, dříve uložených mírnějších správních opatření a nutné legalizace jeho pobytu o nezbytný a přiměřený důsledek jeho protiprávního setrvávání na území ČR. Soud se tudíž shoduje se správními orgány v tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění sice představuje značný zásah do soukromého a rodinného života žalobce a nejlepšího zájmu jeho dětí, ovšem s ohledem na to, že doba zákazu vstupu na území byla stanovena při spodní hranici zákonné sazby (zákaz uložen na jeden rok, nejvýše bylo možné uložit pět let) lze tento zásah považovat za přiměřený.
51. Soud poukazuje též na § 122 odst. 5 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož může policie na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění nebo zkrátí dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, uvedenou v rozhodnutí o správním vyhoštění, a to nejméně o jednu třetinu této doby, jestliže pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, jde o cizince, který prokáže, že dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno. Soud tak uvádí, že žalobce může využít institutu odstranění tvrdosti správního vyhoštění, který by mohl výrazně zkrátit dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU.
52. Pokud jde o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění, soud zdůrazňuje, že v řízení o správním vyhoštění byly správní orgány vázány tím, že žalobci nebyla příslušnými správními orgány prominuta povinnost osobního podání žádosti o pobytové oprávnění. Správní orgány rozhodující o správním vyhoštění žalobce – a ani soud v navazujícím soudním řízení – nebyly oprávněny zabývat se tím, zda žalobci měla, či neměla být tato povinnost prominuta. Podstatným pro toto řízení je pouze fakt, že uvedená povinnost nebyla žalobci prominuta a že žalobce je povinen podat žádost o pobytové oprávnění v zemi původu. Soud dále dodává, že žalobce dezinterpretuje rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 15 A 28/2021-76, který je součástí správního spisu a kterým zdejší soud zrušil rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 9. 2021, č. j. 122299-4/2021-OPL, a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí ministerstva soud zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť se ministerstvo vůbec nezabývalo tím, zda cestovní omezení v letecké dopravě do Vietnamu pro vietnamské státní příslušníky v důsledku protipandemických opatření, které kumulativně ve spojení s restriktivním přístupem vietnamských státních orgánů vůči vietnamským státním příslušníkům činilo dostupnost zastupitelského úřadu v době rozhodnutí žalovaného objektivně velmi ztíženou, ačkoli mu tato skutečnost byla známá z jeho úřední činnosti (srov. odst. 33 daného rozsudku). Z uvedeného je tudíž zřejmé, že zdejší soud zrušil rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 9. 2021, č. j. 122299-4/2021-OPL, pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nikoli proto, že žalobci měla být prominuta povinnost osobního podání žádosti o pobytové oprávnění, jak tvrdí žalobce v žalobě; zdejší soud ani závazným právním názorem nezavázal Ministerstvo zahraničních věcí k tomu, aby rozhodlo, aby žádosti žalobce bylo vyhověno a byla mu prominuta povinnost osobního podání žádosti o pobytové oprávnění.
53. Soud též podotýká, jak ostatně zmínil i právní zástupce žalobce při jednání soudu a jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, že žalobce podal proti „novému“ rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ministerstva, kterým opět nebylo vyhověno žádosti o žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění, žalobu, která je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 54 A 21/2023. Zcela nepatřičné a nedůvodné tak jsou námitky žalobce, že rozsudkem č. j. 15 A 28/2021-76 zdejší soud zamítavé rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí zrušil s tím, že v jeho případě byly důvody pro upuštění od osobního podání žádosti o pobyt a že pokud by ministerstvo rozhodlo v jeho věci na podzim roku 2021 správně, mohl podat žádost o pobytové oprávnění z území ČR a již v létě roku 2022 by disponoval platným pobytovým oprávněním a k zahájení řízení o správním vyhoštění by nedošlo.

54. Soud uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. Současně soud výrokem II. rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 8. dubna 2024

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.